



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέτατον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτά,
τὸν Ἐτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐπτά Φιλέδρα τοῦ κωλοῦ,
δίκαις κι' ἔδῳ, δίκαις κι' ἄλλοῦ.

Ἐξάκόσια δέκα τρία
και δανέτου φασαρία.

**Ἐτὰ νέα παλληκάρια,
τοῦ Ναυτικοῦ καμάρια.**

Κόκορης λαλεῖ ἴσθην πλώρη,
και μ' αὐτὸν πολλοὶ κοκόροι
σχηκωθήκαν ἴσθι φτεροῦ
γιὰ ν' ἀλλάξουν τὸν καιρὸ.

Κύττα νεζάτα ποδ περνοῦν,
κύττα ποιοὶ τὰ κυβερνοῦν,

Κοκορίκι, Κοκορίκι,
κι' ἔξω κάθε ρεζιλίκι.

κύτταξε, Πατρίδα σκλάβδα, παλληκάρια ζηλευτά,
και τὸ στόμα σου ν' ἀνοίξη και παρηγοριάς νὰ πῆ...
μὴ δὲν ἐνοίωσαν λαχτάρα μὲς ἴσθι στήθη των κι' αὐτά;
μὴ δὲν ἐκλαψαν μὲ πόνο γιὰ τὴν τὸση τὴν ἄντροπή;

Κοκορίκι, Κοκορίκι... τ'άκια πέφτουν φηλά,
κι' ἂν ἴσθι μέρος, ποδ κοκόρια ξεφανίζουνε πολλὰ,
λένε φρόνιμοι καμπόσοι
πὼς ἀργεὶ νὰ ζημερώση,
μὰ μὲ τοῦτα τὰ κοκόρια
ἤλιος γρήγορα θὰ βῆγῃ,
και θὰ φέξη μὲ πανόρη
γιὰ τὸ γένος χαραυγῆ.

Τί δὲν ἔλεγαν τὰ δόλια μὲ τὸ κλάμμα των αὐτὸ,
ποδ βόγγουσε μὲς ἴσθι μαυρο τοῦ πελάγου βογγητό;
μὰ τοὺς ἔδωσαν μαζὶ των παγωμένα γγρατειὰ
νὰ τοὺς σβύνουν τὴν φωτιά.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Ρίχουν ἀμείως μὲ βολὴ και πᾶσι σὶ μὲ στήγη
κι' ὁ Ναύαρχος τοὺς λέγει:

Φ. - Ἀνάγνωσμα μακρυριῶν, ποῦ θὰ διασκαδέσθης
μὲ τοῦ Ναυάρχου τοῦ κλεινοῦ τὰς διαφόρους δράσεις,
και μετ' ἐμοῦ θ' ἀναφανῆς, ὡ βέρος τῆς ἀρούρης,
ἔχαριτωμένους Ναύαρχος ὁ κύριος Σαχτούρης. »

εμπράθο, καλά σκοπεύετε, κι' εἰς ἄλλα μεγαλύτερα,
ἐν τοῦτοις ἴσο δυνατόν νὰ πᾶρη και μακρύτερα,
κι' ἂν ὁ κοντὸς δὲν ἐπῆσε γιὰ τοῦτο μὴ σὰς μίλη,
κι' ἀγάλη! ἀγάλη! κάνουνε τὴν ἀγουριῶδα μίλι.

Σὰν τερπικίρεκους βροντῶν
ρημάζει προκυμαίαι,
και βομβαρδίζει τὸν κοντόν
μὲς Τουρκικῆς σημαίας.

Χαριτωμένους Ναύαρχος, ποζάτος γαυριῆ,
κι' εἶδε μεγάλας συμφοραῖς κι' ἡ Δεπτοκαρδιά,
κι' ἔλοι φωνάζουν πὼς κι' ἐκεῖ
καταδύσασθ' ἡ Ναυτικῆ,
και πρόγονοι πυρπολητὰι βουζῶν ἴσθι πελάγη
και χαριετοῦν τὸν Ναύαρχο και πᾶνε πλάγι πλάγι.

Ἐμπρός, φωνάζει, βρε παιδιὰ,
νὰ δειξῶμε κι' ἡμεῖς καρδιά,
κτυπάτε, παλληκάρια,
νὰ πᾶσουν τὰ κοντάρια.

Κι' ἂν τὸν σκιάξη κάθε νέρος, κι' ἂν τὸν σκιάξη κάθε κρό-
δλα κι' δλα, Περικλέτο, μὰ ἴσθι πειθαρχία πρώτος. ἴτσι,
Θελεὶ τὸν Ἀντωνιάδη
μὲς ἀπὸ τὸν μαῦρον Ἄδῃ
ἄρον ἄρον νὰ τὸν στείλη και νεκρὸν ἴσθις Ναυτοίκαας,
αὐστηρὸς ἴσθι πειθαρχίαν, ποῦ προγόνων σώζει θῆκα.

